nieuws

"Verlamd zijn doet echt pijn"

nieuws

"Mijn neus snuiten, tanden poetsen of een lok haar uit mijn ogen halen, ik heb overal iemand voor nodig", getuigt Ann Van Nieuwenhove, de voormalige communicatieverantwoordelijke van de REO Veiling die vorig jaar na een ongeval verlamd raakte. "Het kon erger geweest zijn. Ik ben er nog en ik heb geen hersenletsel". Het zag er aanvankelijk helemaal niet goed uit voor Ann. "De eerste twee weken was mijn toestand levensbedreigend. Ik moest een paar keer gereanimeerd worden. Weer zelfstandig leren ademen was een enorm zware opdracht".

7 NOVEMBER 2008 – LAATST BIJGEWERKT OM 14 SEPTEMBER 2020 14:05

"Mijn neus snuiten, tanden poetsen of een lok haar uit mijn ogen halen, ik heb overal iemand voor nodig", getuigt Ann Van Nieuwenhove, de voormalige communicatieverantwoordelijke van de REO Veiling die vorig jaar na een ongeval verlamd raakte. "Het kon erger geweest zijn. Ik ben er nog en ik heb geen hersenletsel". "Nadenken over waarom dit mij overkomen is, heeft geen zin. Sommigen spreken van toeval of het lot. Ik was gewoon op het slechte moment op de slechte plaats", vertelt Ann in het revalidatiecentrum van het UZ Gent, waar ze al sinds maart verblijft. "Ook de komende maanden is dit nog mijn thuis". Het zag er aanvankelijk helemaal niet goed uit voor Ann. "De eerste twee weken was mijn toestand levensbedreigend. Ik moest een paar keer gereanimeerd worden en heb twee maanden aan een beademingstoestel gelegen. Weer zelfstandig leren ademen was een enorm zware opdracht".

Beetje bij beetje groeide bij Ann ondertussen het besef dat ze verlamd was. "Niemand heeft het me ooit letterlijk gezegd. Ik vond dat ik van de dokters rare opdrachten kreeg. Probeer je duim eens te bewegen, vroegen ze en dan besefte ik: dat lukt niet". Het verdict was bikkelhard. "Ik heb in het ongeval nekwervel C4 gebroken. Naast mijn ledematen zijn ook een deel van de ademhalingsspieren verlamd. Hoogstens zal ik in de toekomst mijn rechterhand nog een beetje kunnen gebruiken. Daar wordt via oefeningen hard aan gewerkt. Ik hoop echt dat dat lukt, nu ben ik immers aangewezen op een rolstoel met kinbesturing. Dan zou ik kunnen overschakelen naar besturing met een joystick en misschien ook zelf kunnen eten".

Ook ondervond Ann dat verlamd zijn met een aantal complicaties gepaard gaat. "Verlamd zijn doet echt pijn. Je krijgt te kampen met spasmen en zenuwpijnen en er zijn urologische perikelen". Mentaal heeft Ann de knop omgedraaid. "Er zijn slechts twee mogelijkheden: ofwel laat je je gaan, ofwel bijt je door. Ik had in mijn leven al geleerd om niet achterom te kijken, maar positief te denken. Om het even welke tegenslag in je leven, er is ook altijd een positieve kant aan het verhaal. In mijn geval is dat bewuster leven en tijd hebben. Ik heb vroeger te veel willen doen, te rap willen leven. Nu geniet ik simpelweg van eendjes die ik op een wandeling tegenkom en heb ik vooral meer tijd voor mijn dochter Laura".
"Vanuit mijn moedergevoel ben ik blij ook dat ik het ben die met deze verlamming uit het ongeval is gekomen, en niet Laura. Ik ben 44 jaar, ik heb mijn deel van het leven al gehad". Onlangs gingen moeder en dochter in Gent samen shoppen. "Dat was de eerste keer sinds het ongeval. Het is belangrijk voor mij dat ik durf buiten te komen, de blikken leer te trotseren, ook straks in Tielt. Ik ben afgelopen zomer met mijn rolwagen al één keer over de nieuwe Markt gereden. Ik had wel bewust een moment gekozen dat niet alle terrasjes vol zaten. Ook naar feestjes ga ik, als ik uitgenodigd word".
Buitenstaanders reageren verdeeld op Anns toestand. "Van veel mensen hoor ik dat ze niet durven op bezoek te komen. Enerzijds begrijp ik dat wel, maar anderzijds: waar zijn ze bang voor? De eerste keer zullen ze schrikken van mijn stoel, maar de tweede keer zullen ze weer mijzelf, Ann, zien. Ik ben immers nog steeds dezelfde. Ik kreeg al bezoek van mensen die ik in twintig jaar niet zag. Het is wel pijnlijk dat sommigen die je verwacht niets van zich laten horen. Zelfs geen kaartje of mailtje, alsof ik dood ben".
"Ik ben in geest nog steeds dezelfde, mentaal is alles met mij in orde. Ik hoef ook niet betutteld te worden. Dus doe maar gewoon, ik ben normaal. Als mensen mij vragen hoe het is, antwoord ik dan ook: goed", besluit Ann.(KS)

Bron: Het Nieuwsblad

VILT vzw
Bd Simon Bolivar 17
1000 Bruxelles

Contact

M • info@vilt.be

Volg ons op:

screenreader.visit us on our facebook page: https://www.facebook.com/vilt.nieuws/
screenreader.visit us on our linkedin page: https://www.linkedin.com/company/vilt-vzw/
screenreader.visit us on our instagram page: https://www.instagram.com/vilt.nieuws
screenreader.visit us on our x page: https://x.com/vilt_nieuws
screenreader.visit us on our bluesky page: https://bsky.app/profile/viltnieuws.bsky.social

---

© 2026 VILT vzw, all rights reserved |
Privacy policy
Copyright
Cookie Policy
Cookie instellingen aanpassen

Crafted by Brigada